

DOS SONETS

Prec de Madona Elisenda a Mossèn Huc
Resposta de Mossèn Huc

Soprano i Orquestra simfònica
Soprano and Symphony Orchestra / Soprano y Orquesta sinfónica

Poemes de
Jeroni Zanné

Música de
Joan Lamote de Grignon

Aprox.: 3' 30"

Reg. B.4164

Provença, 287 · 08037 BARCELONA (Spain)
Tels. (+34) 932 155 334 / (+34) 934 877 456
www.boileau-music.com · boileau@boileau-music.com

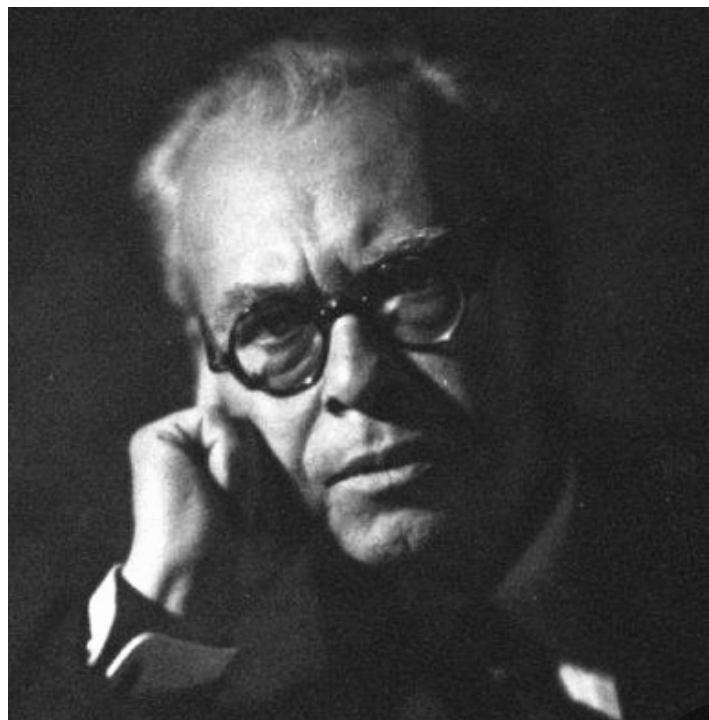
ÍNDIX / INDEX / ÍNDICE

Joan Lamote de Grignon i Bocquet, apunt biogràfic	4
Dos Sonets de Jeroni Zanné	4
Joan Lamote de Grignon Bocquet, biographical note	5
Two Sonnets by Jeroni Zanné	5
Joan Lamote de Grignon Bocquet, apunte biogràfic	6
Dos Sonetos de Jeroni Zanné	6

DOS SONETS DE JERONI ZANNÉ	7
I. Prec de Madona Elisenda a Mossèn Huc	8
II. Resposta de Mossèn Huc.	13

[CAT]

Joan Lamote de Grignon i Bocquet, apunt biogràfic

Joan Lamote de Grignon va néixer a Barcelona l'any 1872. Als 8 anys va iniciar els seus estudis musicals a Tortosa, on va aprendre solfeig, piano i violí, tot compaginant-los amb els seus estudis de Batxillerat, que va finalitzar a Barcelona. Als 15 anys es va traslladar a la capital per continuar la seva formació al Conservatori Superior de Música del Liceu, on posteriorment va rebre classes de composició d'Antoni Nicolau, un mestre que el va animar a aprofundir en la seva vessant de compositor.

El 1890 va ser nomenat professor de piano al Conservatori Superior del Liceu i, sis anys més tard, el 1896, va assumir la docència de solfeig a l'Escola Municipal de Música de Barcelona. El 1894 va compondre *Imagina*, un quadre dramàtic amb lletra en italià. Entre els anys 1895 i 1897, Lamote va compondre diverses sarsueles seguint la tendència popular de l'època. El 1897 va completar la seva obra simfònica *Scherzo sobre un tema popular*, la qual va revisar i reorquestrar el 1910, convertint-se en la seva primera obra de gran rellevància.

Va contreure matrimoni amb Florentina Ribas i Mallol, i el 1899 va néixer el seu fill Ricard Lamote de Grignon i Ribas, qui va rebre el nom en homenatge a Richard Wagner.

Als 29 anys va ser nomenat director de l'Orquestra de l'Associació Musical, càrrec que va ocupar fins al 1910 i que el va consolidar com a director d'orquestra. Aquesta orquestra va jugar un paper fonamental en la divulgació de la música, amb una tasca pedagògica destacada que combinava estrenes i audicions de compositors com Beethoven i Bach, així com la participació de solistes de gran prestigi com Pau Casals, Enrique Granados, Gabriel Fauré, Camille Saint-Saëns o Joaquim Malats.

El 1902 va completar la seva obra més emblemàtica, *La Nit de Nadal*, un oratori basat en un text de Francesc Cases i Amigó que va tenir un èxit rotund i va ser representat en nombroses ocasions.

El 1909 va deixar el seu càrrec a l'Escola Municipal de Música i, l'any següent, va fundar l'Orquestra Simfònica de Barcelona, un projecte en què va invertir gran part del seu patrimoni personal. Aquesta formació va obtenir un notable reconeixement i va realitzar una tasca fonamental en la difusió d'obres de compositors catalans, espanyols i internacionals.

Amb l'esclat de la Guerra Civil, diversos intel·lectuals i companys van oferir a la família Lamote la possibilitat d'abandonar el país, però ells van optar per quedar-se. Va començar aleshores una persecució personal i administrativa contra els Lamote. Diverses denúncies no identificades van portar a l'empresonament del seu fill Ricard el 1939. Un cop alliberat, Ricard, amb la salut deteriorada, i el seu pare van ser destituïts de tots els seus càrrecs públics, iniciant-se així una persecució administrativa per evitar qualsevol reconeixement de la seva tasca.

Després d'uns anys difícils, en què la família va viure amb moltes dificultats econòmiques, el 1943 Joan Lamote va ser proposat com a director de l'Orquestra Municipal de València, un càrrec que va ocupar fins al 1947. A l'edat de 75 anys, va retornar a Barcelona.

L'11 de març de 1949, Joan Lamote de Grignon va morir a Barcelona, acompanyat en tot moment pel seu fill Ricard. Amb la seva mort, Catalunya va perdre un artista cabdal en l'origen de la seva activitat simfònica i un pilar fonamental de la cultura catalana en general.

Dos Sonets de Jeroni Zanné

Aquesta composició de Joan Lamote de Grignon consta de dos temps: El *Prec de Madona Elisenda*, per a soprano, i la *Resposta de Mossèn Huc*, per a tenor, amb música sobre un text de Jeroni Zanné, poeta modernista català. L'obra es va estrenar, segons anotacions del mateix compositor, el 20 de març de 1908 al Gran Teatre del Liceu de Barcelona, en la seva versió per a cant i orquestra.

Les influències postromàntiques es fan especialment paleses en aquestes dues peces breus. Hi trobem elements de dramatisme operístic, un cromatisme wagnerià constant i l'ús del *leitmotif* al llarg de la partitura, tot entrellaçat amb impulsos exuberants i plens de lluminositat que evoquen els poemes simfònics del seu contemporani Richard Strauss, amb qui va mantenir una amistosa relació durant la seva trajectòria com a director i compositor.

Lamote de Grignon aconsegueix perfilar dos personatges contrastats, la Madona Elisenda i el seu mestre, en Mossèn Huc, mitjançant el xoc de caràcters musicals, però sense perdre la continuïtat entre ambdós moviments.

El tractament musical de la veu és un element fonamental en la seva obra, tant en els lieder per a veu i piano com en les adaptacions d'aquestes peces per a veu i orquestra. Lamote fins i tot va compondre uns estudis vocals en forma de dansa per a veu i piano, amb l'objectiu de facilitar als estudiants de cant l'adquisició de l'entonació i el color de veu adequats. A més de compositor i director, Joan Lamote de Grignon va ser pianista acompanyant de les principals cantants de lied de l'època, com Conxita Badia, Mercè Plantada o Maria Barrientos.

El 1904 va finalitzar les seves *12 cançons de primavera*, conegudes com les *Violetes*, i el 1906 va estrenar la seva òpera *Hespèria* al Gran Teatre del Liceu. Així doncs, és evident que la integració de la veu en les seves obres i la creació de lieds, sempre amb una gran delicadesa i brillantor, van ser elements fonamentals del seu repertori. El *Prec de Madona Elisenda* i la seva corresponent *Resposta de Mossèn Huc* en són una mostra exquisida.

[ENG]

Joan Lamote de Grignon i Bocquet, biographical note

Joan Lamote de Grignon was born in Barcelona in 1872. At the age of 8, he began his musical studies in Tortosa, where he learned music theory, piano, and violin, all while pursuing his high school studies, which he completed in Barcelona. At 15, he moved to the capital to continue his education at the Liceu Conservatory, where he later received composition lessons from Antoni Nicolau, a teacher who encouraged him to deepen his craft as a composer.

In 1890, he was appointed piano teacher at the Liceu Conservatory, and six years later, in 1896, he took on the role of music theory instructor at the Municipal School of Music in Barcelona. In 1894, he composed *Imagina*, a dramatic work with Italian lyrics. Between 1895 and 1897, Lamote composed several zarzuelas following the popular trend of the time. In 1897, he completed his symphonic work *Scherzo sobre un tema popular*, which he revised and reorchestrated in 1910, becoming his first major work.

He married Florentina Ribas i Mallol, and in 1899, their son Ricard Lamote de Grignon i Ribas was born, named in honor of Richard Wagner.

At 29, he was appointed conductor of the Associació Musical Orchestra, a position he held until 1910, which established him as a prominent conductor. This orchestra played a pivotal role in promoting music, combining premieres and performances of composers like Beethoven and Bach, as well as featuring renowned soloists such as Pau Casals, Enrique Granados, Gabriel Fauré, Camille Saint-Saëns, and Joaquim Malats. In 1902, he completed his most emblematic work, *La Nit de Nadal*, an oratorio based on a text by Francesc Cases y Amigó, which was a great success and performed on numerous occasions.

In 1909, he left his position at the Municipal School of Music, and the following year, he founded the Orquestra Simfònica de Barcelona, a project in which he invested much of his personal fortune. This orchestra received notable recognition and played a fundamental role in promoting works by Catalan, Spanish, and international composers.

With the outbreak of the Spanish Civil War, several intellectuals and colleagues offered the Lamote family the possibility of fleeing the country, but they chose to stay. This led to personal and administrative persecution against the Lamotes. Anonymous denunciations led to the imprisonment of his son Ricard in 1939. After being released, Ricard, whose health had deteriorated, and his father were both stripped of their public positions, initiating an administrative campaign to prevent any recognition of their work.

After several difficult years marked by economic hardship, in 1943 Joan Lamote was appointed director of the Orquestra Municipal de València, a position he held until 1947. At the age of 75, he returned to Barcelona.

On March 11, 1949, Joan Lamote de Grignon passed away in Barcelona, accompanied by his son Ricard. With his death, Catalonia lost a key figure in the origins of its symphonic activity and a cornerstone of its cultural heritage.

Two Sonnets by Jeroni Zanné

This composition by Joan Lamote de Grignon consists of two movements: *El Prec de Madona Elisenda* (The Prayer of Madonna Elisenda), for soprano, and *La Resposta de Mossèn Huc* (The Response of Reverend Huc), for tenor, with music set to a text by Jeroni Zanné, a Catalan modernist poet. According to notes by the composer, the work was premiered on March 20, 1908, at the Gran Teatre del Liceu in Barcelona, in its version for voice and orchestra.

The post-romantic influences are particularly evident in these two short pieces. We find elements of operatic drama, a constant Wagnerian chromaticism, and the use of leitmotif throughout the score, all intertwined with exuberant, luminous impulses that evoke the symphonic poems of his contemporary Richard Strauss, with whom Lamote maintained a friendly relationship throughout his career as a conductor and composer.

Lamote de Grignon masterfully shapes two contrasting characters—Madonna Elisenda and her master, Mossèn Huc—through the clash of musical characteristics, yet without losing continuity between the two movements.

The musical treatment of the voice is a fundamental aspect of his work, both in his lieder for voice and piano and in the adaptations of these pieces for voice and orchestra. Lamote even composed vocal studies in the form of dances for voice and piano, designed to help singing students acquire proper intonation and vocal color. In addition to his roles as composer and conductor, Joan Lamote de Grignon was an accompanist pianist for leading lied singers of the time, such as Conxita Badia, Mercè Plantada, and Maria Barrientos.

In 1904, he completed his *12 Cançons de Primavera* (12 Spring Songs), known as *Les Violetes* (The Violets), and in 1906, he premiered his opera *Hespèria* at the Gran Teatre del Liceu. Thus, it is clear that the integration of the voice in his works and the creation of lieder—always with great delicacy and brilliance—were central elements of his repertoire. *El Prec de Madona Elisenda* and its corresponding *Resposta de Mossèn Huc* are exquisite examples of this.

[CAST]

Joan Lamote de Grignon, apunte biográfico

Joan Lamote de Grignon nació en Barcelona en 1872. A los 8 años comenzó sus estudios musicales en Tortosa, donde aprendió solfeo, piano y violín, todo compaginado con sus estudios de Bachillerato, que finalizó en Barcelona. A los 15 años se trasladó a la capital para continuar su formación en el Conservatorio Superior de Música del Liceo, donde posteriormente recibió clases de composición de Antoni Nicolau, un maestro que le animó a profundizar en su faceta de compositor.

En 1890 fue nombrado profesor de piano en el Conservatorio Superior del Liceo y, seis años más tarde, en 1896, asumió la docencia de solfeo en la Escuela Municipal de Música de Barcelona. En 1894 compuso *Imagina*, un cuadro dramático con letra en italiano. Entre 1895 y 1897, Lamote compuso varias zarzuelas siguiendo la tendencia popular de la época. En 1897 completó su obra sinfónica *Scherzo sobre un tema popular*, la cual revisó y reorquestó en 1910, convirtiéndose en su primera obra de gran relevancia.

Contrajo matrimonio con Florentina Ribas i Mallol, y en 1899 nació su hijo Ricard Lamote de Grignon i Ribas, quien recibió el nombre en homenaje a Richard Wagner.

A los 29 años fue nombrado director de la Orquesta de la Asociación Musical, cargo que ocupó hasta 1910 y que lo consolidó como director de orquesta. Esta orquesta jugó un papel fundamental en la divulgación de la música, con una destacada labor pedagógica que combinaba estrenos y audiciones de compositores como Beethoven y Bach, así como la participación de solistas de gran prestigio como Pau Casals, Enrique Granados, Gabriel Fauré, Camille Saint-Saëns o Joaquim Malats. En 1902 completó su obra más emblemática, *La Nit de Nadal*, un oratorio basado en un texto de Francesc Cases i Amigó que tuvo un éxito rotundo y fue representado en numerosas ocasiones.

En 1909 dejó su puesto en la Escuela Municipal de Música y, al año siguiente, fundó la Orquesta Sinfónica de Barcelona, un proyecto en el que invirtió gran parte de su patrimonio personal. Esta formación obtuvo un notable reconocimiento y desempeñó una labor fundamental en la difusión de obras de compositores catalanes, españoles e internacionales.

Con el estallido de la Guerra Civil, varios intelectuales y compañeros ofrecieron a la familia Lamote la posibilidad de abandonar el país, pero ellos optaron por quedarse. A partir de entonces, comenzó una persecución personal y

administrativa contra los Lamote. Diversas denuncias no identificadas llevaron al encarcelamiento de su hijo Ricard en 1939. Una vez liberado, Ricard, con la salud deteriorada, y su padre fueron destituidos de todos sus cargos públicos, iniciándose así una persecución administrativa para evitar cualquier reconocimiento de su labor.

Tras unos años difíciles, en los que la familia vivió con muchas dificultades económicas, en 1943 Joan Lamote fue propuesto como director de la Orquesta Municipal de Valencia, cargo que ocupó hasta 1947. A los 75 años, regresó a Barcelona.

El 11 de marzo de 1949, Joan Lamote de Grignon falleció en Barcelona, acompañado en todo momento por su hijo Ricard. Con su muerte, Cataluña perdió a un artista clave en el origen de su actividad sinfónica y un pilar fundamental de la cultura catalana en general.

Dos Sonets de Jeroni Zanné

Esta composición de Joan Lamote de Grignon consta de dos tiempos: *El Prec de Madona Elisenda* (La Oración de Madona Elisenda), para soprano, y *La Resposta de Mossèn Huc* (La Respuesta del Padre Hugo), para tenor, con música sobre un texto de Jeroni Zanné, poeta modernista catalán. La obra se estrenó, según anotaciones del propio compositor, el 20 de marzo de 1908 en el Gran Teatre del Liceu de Barcelona, en su versión para canto y orquesta.

Las influencias postrománticas son especialmente evidentes en estas dos piezas breves. Encontramos elementos de dramatismo operístico, un cromatismo wagneriano constante y el uso del leitmotif a lo largo de la partitura, todo entrelazado con impulsos exuberantes y llenos de luminosidad que evocan los poemas sinfónicos de su contemporáneo Richard Strauss, con quien mantuvo una amistosa relación durante su trayectoria como director y compositor.

Lamote de Grignon consigue perfilar dos personajes contrastados, Madona Elisenda y su maestro, el Padre Huc, mediante el choque de caracteres musicales, pero sin perder la continuidad entre ambos movimientos.

El tratamiento musical de la voz es un elemento fundamental en su obra, tanto en los lieder para voz y piano como en las adaptaciones de estas piezas para voz y orquesta. Lamote incluso compuso unos estudios vocales en forma de danza para voz y piano, con el objetivo de facilitar a los estudiantes de canto la adquisición de la entonación y el color de voz adecuados. Además de compositor y director, Joan Lamote de Grignon fue pianista acompañante de las principales cantantes de lied de la época, como Conxita Badia, Mercè Plantada o María Barrientos.

En 1904 finalizó sus *12 cançons de primavera* (12 Canciones de Primavera), conocidas como *Les Violetes* (Las Violetas), y en 1906 estrenó su ópera *Hespèria* en el Gran Teatre del Liceu. Así, es evidente que la integración de la voz en sus obras y la creación de lieder, siempre con gran delicadeza y brillantez, fueron elementos fundamentales de su repertorio. *El Prec de Madona Elisenda* y su correspondiente *Resposta de Mossèn Huc* son una muestra exquisita de ello.

DOS SONETS

I. Prec de Madona Elisenda a Mossèn Huc

Poema:
Jeroni Zanné
(1873-1934)

Música:
Joan Lamote de Grignon
(1872-1949)

2 Flauti

2 Oboi

Corno Inglese

2 Clarinetti (Sib)

2 Fagotti

Corni (Fa) I-II

Corni (Fa) III-IV

Arpa

Soprano

Violino I

Violino II

Viola

Violoncello

Contrabbasso

f *ad lib.* *rit.* *p* *mf* *p* *pp*

Tro-bai-re a - mic; vos qui sa-beu dir be-lla-ment ga-la-nes co-ses i amb vos-tres ver-sos es-cam - peu ladol-ça

7

A

2 Fl. *p espress.*

2 Ob.

Corn. I. *p espress.*

2 Cl.

2 Fg. I. *mp* a 2 *mf*

Crn. I-II *p* I. II.

Crn. III-IV *p* III. IV.

Arpa

Sop. flai-re de les ro - ses, mi-reu mos ulls i si hi tro - beu un te - ma bo per fer-hi glo - ses, que can-ti a - le - gre vos-tra veu i em-mu-di-

A

Vln. I *pp*

Vln. II *pp*

Vla. *pp*

Vc. *pp*

Cb. pizz. *pp*

14

B

2 Fl. *p* *ff* *pp* *pp*

2 Ob. *p* *ff* *pp* *pp*

Corn. I. *p* *ff* *pp* *pp*

2 Cl. *p* *ff* *pp* *pp*

2 Fg. *f* *sf* *pp* *pp* a 2

Crn. I-II *f* *sf* *pp* *p*

Crn. III-IV *f* *sf* *pp* *pp*

Arpa *f* *ff*

Sop. *p*

ran els cors d'a - lo - ses... Quan el so - net se-rà a-ca - bat... mon ten-dre cor vos se-rà

B

Vln. I *f* *pp* *ppp*

Vln. II *f* *ff* *pp* *ppp* div.

Vla. *f* *pp* *ppp*

Vc. *f* *pp* *ppp*

Cb. *f* *pp* *ppp* arco